

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: Ing. B. H.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Ing. Petrem Perglem, advokátem, se sídlem Janáčkova 317, 436 03, Litvínov, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02, Ústí nad Labem, zastoupenému JUDr. Danielem Volákem, advokátem, se sídlem Jiráskova 413, 436 01, Litvínov, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. 4013/ZPZ/2014-4, JID: 164098/2014/KUUK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 12. 2014, č. j. 4013/ZPZ/2014-4, JID: 164098/2014/KUUK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň (dále jen „městský úřad“) ze dne 5. 9. 2014, č. j. MUKK/31560/2014. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 64 odst. 3 písm. c) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), uložil žalobci jako uživateli honitby Mašťov pokutu ve výši 5.000 Kč za překročení normovaných stavů srnčí zvěře v této honitbě v období od 1. 4. 2012

do 31. 3. 2013 o 186 kusů a dále mu uložil povinnost nahradit náklady správního řízení 1.000 Kč. Žalobce v žalobě současně navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím byl porušen zákon o myslivosti a zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, nemá oporu v provedených důkazech (je v rozporu s obsahem správního spisu) a žalobce byl procesním postupem zkrácen na svých právech. Správní orgán od počátku řízení nepostupoval v intencích správního řádu a dopustil se pochybení formálního i procesního charakteru. Ve věci vydal celkem 11 rozhodnutí, z nichž nejméně čtyři jsou vadná. Již zahájení řízení dne 6. 9. 2013 bylo zatíženo vadami. Žalobce zdůraznil, že v průběhu řízení požadoval vysvětlení, které jeho jednání bylo v rozporu s konkrétním ustanovením zákona, tedy jak se má přesně sčítat. V této souvislosti navrhl žalobce soudu provedení důkazu přehledem metod sčítání s komentářem Ing. Z. V., Ph.D.

Žalobce upozornil na to, že ve vyhlášce Ministerstva zemědělství č. 491/2002 Sb., o způsobu stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře a o zařazování honiteb nebo jejich částí do jakostních tříd (dále jen „vyhláška č. 491/2002 Sb.“), není uveden výklad nejvýše přípustného jarního stavu, tedy parametru, který je podkladem pro udělení sankce. Žalobce podotkl, že zákon stanovuje jako nejvýše přípustný jarní stav normované stavy, které odpovídají kvalitě životního prostředí a úživnosti honitby; normované stavy tedy definují stav rovnováhy. Podle žalobce je právě tato definice stavu rovnováhy nedostatečná, problematická a přitom klíčová. Žalobce považuje za evidentní, že stanovit skutečnou početnost volně žijících druhů zvěře je prakticky nemožné, proto je nutné hledat pro definici stavu rovnováhy jiné ukazatele, nejlépe odvozené od posouzení stavu prostředí, což souvisí se změnou § 3 odst. 2 zákona o myslivosti. Žalobce uvedl, že sledování početnosti zvěře sčítáním není nutné zcela opustit, za účelné označil legitimizování zpětných propočtů, které mohou v rámci víceletého období přispět k upřesnění představy o početnosti zvěře. Ustanovení § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti je podle žalobce vysloveně kontraproduktivní, protože neumožňuje beztrestně docílit nápravy (redukce početnosti zvěře) přiznáním vyšších jarních kmenových stavů a navýšením odlovu. Paradoxem zákona o myslivosti je podle žalobce skutečnost, že podle jeho § 61 odst. 2 mají obecní úřady obcí s rozšířenou působností soustavně dozírat, zda uživatelé honiteb myslivecky hospodaří v souladu se zákonem a dodržují zásady chovu zvěře, nicméně z § 60 téhož zákona vyplývá, že nemají oprávnění uložit opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Dokud nepřišlo na pořad sankcionování uživatelů honiteb, nebylo podle žalobce třeba tento nedostatek zákona odstranit, ač existovala možnost podle § 149 správního řádu. Žalobce konstatoval, že Ministerstvo zemědělství jako orgán státní správy myslivosti bylo opakovaně upozorňováno na rozporuplný stav, přesto dosud nevytvořilo návrh změny zákona tak, aby odpovídal veřejnému zájmu. Žalobce rovněž podotkl, že opakovaně upozorňoval na přemnoženou spárkatou zvěř vycházející na jeho pozemky z vojenských lesů Hradiště za účelem pastvy. V této souvislosti žalobce navrhl soudu provedení důkazu otevřeným dopisem adresovaným ministru zemědělství a myslivecké radě a dále dokumenty o sčítáních zvěře za roky 2010 až 2012 provedených žalobcem.

Podle žalobce je nezpochybnitelným úkolem legislativy definovat veřejný zájem a vytvořit právní rámec pro kontrolu a případné vynucení plnění veřejného zájmu v případech, kdy uživatelé honiteb neplní své povinnosti a držitelé honiteb nechtějí nebo neumějí uplatnit své zákonné možnosti. Kontrola a vynucení veřejného zájmu přísluší státní správě, jejíž nečinnost nelze přičítat k tíži uživatelů a držitelů honiteb. K tomu žalobce citoval z nálezu

Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, týkajícího se výkladu zákona o myslivosti. Podle žalobce stát jako suverén na svém území vykonává právo, jež dopadá na konkrétní subjekty. Toto právo představuje v daném případě též povinnost suveréna reagovat na podněty vedoucí k úpravě zákona v tom smyslu, aby odpovídal veřejnému zájmu. Žalobce poukázal na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že městský úřad nemá kompetence ve věci správy myslivosti v honitbách vojenských lesů Hradiště. Z toho podle žalobce vyplývá zjevná kolize a šikana uživatele honitby mezující s pozemky vojenských lesů, neboť zde žijící zvěř je právě tou zvěří, která v období sčítání, tedy v období, kdy zvěř dochází jí vytvořené zimní zásoby, vyhledává zdroje obživy i mimo hranice domácí honitby, tj. v honitbě žalobce. Nasčítaná (přemnožená) spárkatá zvěř podle žalobce prokazatelně přešla do jeho honitby na porosty řepky a za dalšími potravními zdroji ze sousední státní honitby, v níž přímou státní správu myslivosti vykonává Ministerstvo zemědělství.

Žalobce dále upozornil na podle něj naprosto neadekvátní dopad správního trestání spočívající v tom, že je-li fyzické osobě jako uživateli honitby uložena pokuta, přestane být osobou bezúhonnou a bude jí odebrán lovecký lístek, bez něj nemůže být uživatelem honitby, proto ze zákona skončí nájemní smlouva a tato osoba přijde o svou pronajatou honitbu. Současně tato osoba přijde o zbrojní průkaz a ztratí možnost vykonávat funkci myslivecké stráže a mysliveckého hospodáře. Podle žalobce se tak jedná o naprosto neadekvátní trest pouze za to, že tato dosud bezúhonná fyzická osoba měla ve statistickém výkazu v kolonce „jarní kmenové stavy k 31. 3. (sčítané)“ poctivě a přesně uvedeny početní stavy populací spárkaté zvěře, které se ve stanovený den sčítání vyskytovaly na území dané honitby. To žalobce označil za nepřiměřenou tvrdost zákona o myslivosti.

Podle žalobce nejsou jím zpracované statistické výkazy použité jako podklad pro zahájení řízení takovými důkazy, které by byly schopny obstát v konfrontaci s požadavky § 51 odst. 1 správního řádu, neboť podléhají zvláštnímu právnímu režimu utajovaných dat. Žalobci není znám právní předpis, jímž by bylo užití statistických údajů pro správní trestání povoleno. Žalobce zdůraznil, že žalovaný neprovedl v odvolání navržené důkazy obsahem sčítacích výkazů, žádostmi o zásah správního orgánu v oblasti migrace zvěře z přílehlé honitby vojenských lesů, dopisy adresovanými správnímu orgánu a Ministerstvu zemědělství. Napadené rozhodnutí je proto v rozporu s § 90 správního řádu a postrádá také náležitosti § 68 odst. 3 téhož zákona.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný nerozporoval existenci určitých procesních pochybení městského úřadu, nicméně veškerá pochybení byla v rámci správního řízení zákonným způsobem napravena. Podle žalovaného lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podklady poskytnuté žalobcem tedy bylo nepochybně možné použít i v řízení proti němu samotnému. Žalovaný zdůraznil, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobci je kladeno za vinu porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti překročením normovaného stavu srnčí zvěře o 186 ks. Metodika sčítání přitom není pro porušení této povinnosti klíčová. Žalovaný i městský úřad postupovali v zájmu zjištění stavu věci, o němž by nebyly pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad s § 2 správního řádu. Zákon o myslivosti nestanoví ve věci konkrétní podmínku či dokument, který by byl pro řízení podstatný. Podklady pro vydání rozhodnutí proto žalovaný hodnotil volně podle své úvahy v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu. Žalovaný nijak nezpochybňoval žalobcem uvedené metody sčítání a součet srnčí zvěře v honitbě pokládal za

věrohodný. Konstatoval, že žalobce si byl přítomnosti srnčí zvěře ve své honitbě v množství mnohonásobně překračujícím normované stavy v průběhu celého roku dobře vědom, proto také v plánu lovu pro rok 2012 naplánoval odlov 126 kusů srnčí zvěře, což více než třikrát převyšuje normativní stavy, a tento plán nakonec hrubě nesplnil, když odlovil jen 39 kusů. Podle žalovaného neměla na více než pětinasobné překročení normovaného stavu srnčí zvěře rozhodující vliv migrace ze sousední honitby v době nouze, ale příčinou bylo úmyslné dlouholeté udržování nadlimitních stavů žalobcem. Pokud by chtěl žalobce skutečně respektovat normovaný stav v honitbě, měl možnost odlovit nadpočetné kusy a do budoucna se smířit s výrazně nižším odlovem cca 12 kusů odpovídajícím normovanému stavu 40 kusů při poměru pohlaví 1:1 a předpokládaném koeficientu přírůstku 0,6. Žalovaný dále poukázal na bezpředmětnost části argumentace žalobce, která směřuje spíše k úvahám de lege ferenda a k jeho vlastnímu výkladu, dezinterpretujícímu zákon o myslivosti. Žalovaný zdůraznil, že žalobce svým konáním či nekonáním porušil právní normu a za to mu byla uložena sankce. K námitce údajné nečinnosti orgánů státní správy myslivosti ve věci mysliveckých organizací vojenských lesů žalovaný uvedl, že Ministerstvo zemědělství v současné době postupuje vysokými pokutami proti obdobnému porušení zákona ze strany uživatelů honiteb vojenských lesů, k čemuž si soud může vyžádat příslušné spisy Ministerstva zemědělství. Stížnost žalobce na nepřiměřenou tvrdost zákona o myslivosti žalovaný označil za irelevantní a dodal, že žalobce se nedomáhá odstranění tvrdosti zákona. Žalovaný připomněl nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/03 k zákonu o myslivosti. K námitce žalobce, že použité důkazní prostředky podléhají režimu utajovaných dat, žalovaný odkázal na § 2 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o statistické službě“), a konstatoval, že se nejedná o informace o využívání přírodního bohatství, nemají vypovídací hodnotu o majetkových poměrech vlastníků pozemků tvořících honitbu a jejich poskytnutí není zásahem do vlastnických práv. Informace o stavech spárkaté zvěře v jednotlivých honitbách nelze odeprít podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“). Žalovaný uzavřel, že skutečnost, že zákon o myslivosti odkazuje na zákon o statistické službě, ještě neznamená, že informaci o stavech zvěře nelze poskytnout.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že městský úřad udělal v průběhu správního řízení prokazatelný podvod s cílem připravit žalobce o jeho práva na komplexní a spravedlivé správní řízení, neboť cíleně nedoručil žalobci rozhodnutí o zahájení správního řízení a toto mu úředník zpočátku odmítal vydat i při jednání dne 5. 11. 2013, kdy se žalobce dostavil na městský úřad z vlastní iniciativy. Úředník přitom argumentoval tím, že ve věci již bylo rozhodnuto, což bylo následně vyvráceno a úředník žalobci sdělil, že mu oznámení o zahájení řízení předá a poskytne mu zákonné možnosti účastníka správního řízení. Žalobce dále ve správním řízení upozorňoval na porušení správního řádu, kdy jako důkaz požadoval stanovisko odborného znalce, který by nezvratně prokázal překročení normovaných stavů srnčí zvěře, s odůvodněním, že úředník není na danou problematiku odborníkem. Podle žalobce z těchto důvodů není pochyb o tom, že městský úřad rozhodně nevedl řízení v souladu se správním řádem. K těmto tvrzením žalobce navrhl důkaz svým výsledkem a dále výsledkem svědků Ing. L. Ř., Bc. V. B. a Bc. Z. K. Žalobce podotkl, že v žalobě předestřel jednání městského úřadu, která musela být napravována žalovaným a která vytvořila napětí mezi žalobcem a úředníky městského úřadu vedoucí k nedůvěře v nestrannost jejich dalšího postupu. Žalobce namítl jejich podjatost, avšak v přezkumném řízení nebylo jeho návrhu vyhověno, proto mu nezbylo než se obrátit na

Okresní soud v Chomutově. Obranu žalovaného, že uvedená pochybení neměla žádný konečný následek na napadené rozhodnutí, označil žalobce za nepravdivou, neboť každé další jednání u správního orgánu postrádalo atmosféru nestrannosti a erudice v dané problematice.

Podle žalobce spočívá základní problém v tom, že městský úřad důkazně postavil celé řízení na tom, že žalobce ve statistickém výkazu Mysl 1-01 vykázal nasčítané početní stavy populací srnčí zvěře v honitbě Mašťov, které správní orgány vyhodnotily jako vyšší než normované stavy. Žalobce po celou dobu správního řízení namítal, že toto jednání městského úřadu je v rozporu se zákonem o statistické službě, tudíž důkaz použitý proti žalobci je protiprávní. Žalobce citoval § 2 písm. h), i), j) a q) zmíněného zákona a dodal, že statistické výkazy musí sloužit výlučně pro statistické účely a nikde není stanoveno, že se mohou použít jako důkaz pro správní trestání. Upozornil také na povinnost mlčenlivosti stanovenou v § 16 zákona o statistické službě, kterou podle něj městský úřad již roky porušuje mimo jiné tím, že jeho pracovník Bc. B. neskládal slib mlčenlivosti a nebyl proškolen, jak se statistickými tiskopisy nakládat. Žalobce dále namítal, že nikde není stanoveno, která metoda sčítání se bude pro účely statistického zjišťování používat, ačkoli metoda a systém sčítání zvěře jsou pro celou kauzu zásadní, a navrhl, aby soud požádal Ministerstvo zemědělství o závazný výklad k metodice sčítání zvěře. Žalobce dále poznamenal, že použití obsahu statistického dotazníku pro jiné než statistické účely je také v rozporu s čl. 2 odst. 1 písm. e) a s kapitolou V. nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 223/2009, o evropské statistice (dále jen „nařízení o evropské statistice“).

Žalobce zdůraznil, že neměl možnost se vyjádřit k použitým důkazům. Uvedl, že správní orgán sehrává podle § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu aktivní roli při shromažďování důkazů, a to zvláště u zásadních zásahů do práv účastníků řízení, jakým nepochybně je ztráta nájmu honitby a následné ekonomické důsledky. Vykazované či tabulkově přepočítané numerické údaje nemají podle žalobce základ ve skutečné situaci v terénu honitby Mašťov a je nepřijatelné, aby správní orgány bez řádného zjištění všech podkladů a ověření v terénu uložily žalobci doslova likvidační pokutu. Žalobce připomněl, že od počátku řízení tvrdil, že svým konáním neporušil žádné ustanovení zákona o myslivosti. Celé řízení bylo postaveno na tom, že žalobce pravdivým vykázáním sčítaných stavů srnčí zvěře, která se díky žalobcem neovlivnitelné masivní migraci ze státní honitby Hradiště vyskytovala v jeho honitbě v mnohonásobně vyšších počtech, údajně porušil zákon o myslivosti. Žalobce poukázal na skutečnost, že honitba Hradiště má výměru 35.446 hektarů, zatímco převážně polní honitba Mašťov jen 1.922 hektarů. Žalobce označil za protiprávní, že byl pokutován za prokazatelně cizí zvěř ze sousední honitby, jejíž uživatel v roce 2013 dostal pokutu 200.000 Kč za mnohonásobně překročené normované stavy spárkaté zvěře, což argumentaci žalobce potvrzuje. Podle žalobce žádný správní orgán dosud nedokázal vysvětlit, co mají společného indiferentní zákonem užívaný pojem „normovaný stav zvěře“, který je vlastně „nejvýše přípustným jarním stavem“, se statistickým pojmem „jarní normovaný kmenový stav k 31. 3. (sčítaný)“. Žalobce upozornil na podle jeho názoru tristní stav myslivecké legislativy a nedostatečnost metodické přípravy úředníků.

Podle žalobce je podmínkou pro dodržování povinnosti stanovené v § 3 odst. 2 zákona o myslivosti definování pojmů normovaný stav, nejvýše přípustný jarní stav, jarní normovaný kmenový stav k 31. 3. (sčítaný) a sčítání zvěře. Žalobce podotkl, že zákon nehovoří o nejvýše přípustném jarním početním stavu populace daného druhu zvěře, ale používá vágní pojem nejvýše přípustný jarní stav, který může být stavem početním i zdravotním. Není stanoveno, zda se má jednat o jaro meteorologické (1. 3. až 31. 5.) nebo astronomické (20. 3. až 21. 6.), přičemž v době astronomického jara dochází podle žalobce ke kladení mláďat, takže se

početní stavy zcela zásadně mění. Žalobce uzavřel, že z důvodu vágnosti užitých pojmů nelze pojem normované stavy ve správním řízení používat. Žalobce dále uvedl, že k 31. 3. daného roku se žádná zvěř v honitbách v České republice nesčítala a nesčítá, pojem jarní normovaný kmenový stav k 31. 3. (sčítaný) není zákonem definován a nebyla vydána ani žádná odborná metodika. Žalobce tvrdil, že od roku 2004 každoročně písemně upozorňoval příslušné správní orgány, že do jeho honitby migrují stovky kusů spárkaté zvěře z obrovské státní honitby Hradiště, v níž jsou dlouhodobě přemnoženy populace většiny druhů spárkaté zvěře, a že migrující kusy zásadně zkreslují celý proces sčítání zvěře. Správní orgány podle žalobce na tato upozornění nereagovaly, tudíž postupovaly v rozporu s § 61 zákona o myslivosti. Žalobce také opakovaně žádal o povolení zvýšeného odlovu spárkaté zvěře a o výjimku ze zakázaných způsobů lovu.

Žalobce požadoval, aby soud zhodnotil, zda je vypracována jednotná metodika sčítání zvěře, zda má uživatel honitby sčítat a vykazovat zvěř, která do jeho honitby v termínech sčítání masivně migruje za potravou ze sousední honitby, zda je pravdivý a směřodatný dosavadní proces sčítání zvěře, kdy si každý uživatel honitby sčítá jím zvolenou metodou, zda lze použít statistické údaje pro účely správního trestání a zda neodporuje právu tvrdost zákona o myslivosti, kdy rozhodnutí ve věcech správního trestání dopadají jinak na fyzické a jinak na právnické osoby. Podotkl, že honitby v České republice nejsou a nebudou oploceny, přičemž ve volné krajině populace živočichů svobodně a zcela nedisciplinovaně migrují. Pokud jsou na území obrovské státní honitby Hradiště dlouhodobě mnohonásobně překročeny populace většiny druhů spárkaté zvěře, stovky kusů této zvěře migrují do všech sousedních honiteb včetně honitby Mašťov, kde žalobci způsobují obrovské škody na zemědělské produkci. Dlouhodobou snahou většiny uživatelů sousedních honiteb je především co nejúčinnější redukce početních stavů populací spárkaté zvěře migrující z honitby Hradiště. Žalobce je ve své honitbě nucen ročně ulovit 200 až 300 kusů prasete divokého, ačkoli tuto zvěř vůbec nemá normovanu. Správní orgány však celé roky naprosto nechrání zemědělské subjekty Ústeckého kraje, jejich pole, louky a zemědělskou produkci, které jsou každoročně totálně devastovány tisíci kusy spárkaté zvěře migrující ze státní honitby Hradiště. Žalobce odmítl závěr správních orgánů, že na překročení normovaného stavu neměla vliv migrace zvěře, a dodal, že správní orgány si osobní návštěvou honitby Mašťov neověřily svou teorii a žalobci na jeho sklizených, zoraných či zasetých polích a loukách neukázali těch teoretických propočty zjištěných 317 kusů srnčí zvěře. Podle žalobce správní orgány nechtějí pochopit, že meritum věci nespočívá v roční výši odlovu, ale v tom, zda žalobce svou nečinností či špatným mysliveckým hospodařením zavinil překročení normovaných stavů srnčí zvěře v honitbě Mašťov. V případě zvýšeného odlovu by podle žalobce uprázdněná teritoria v honitbě zaplnila přemnožená zvěř ze sousední honitby. Žalobce upozornil na to, že každý uživatel honitby má svou loveckou kapacitu, kolik kusů zvěře je schopen ročně odlovit.

Podle žalobce je stát nečinný v oblasti metodické, neboť není sjednocen postup a harmonogram sčítání zvěře, ani užití statistických údajů. Žalobce poznamenal, že je na orgánu státní správy vytvořit předpis reagující na nastalý stav a jeho nedodržování trestat. Žalobce si v žalobě stěžoval na tvrdost zákona o myslivosti z hlediska dopadu správního trestání. Doplnil, že po soudu požaduje, aby tuto tvrdost zákona vůči jeho osobě odstranil. Připomněl, že na rozdíl od uživatelů honiteb – právnických osob jsou dopady správního trestání vůči fyzickým osobám až likvidační. Podle žalobce měly příslušné správní orgány již v roce 2001 iniciovat změnu myslivecké legislativy a tuto nepřiměřenou tvrdost odstranit.

Žalovaný ve vyjádření k replice uvedl, že v podání žalobce nenalezl žádné relevantní argumenty, se kterými by se již dříve nevypořádal. Žalobce se podle žalovaného pokouší o vytvoření umělého problému s lingvistickým výkladem pojmu normovaný stav a snaží se účelově vzbudit dojem, že není schopen tento pojem definovat. Žalovaný shrnul, že bylo jasně prokázáno, že žalobce vědomě porušil zákon o myslivosti tím, že v průběhu roku 2012 udržoval trvale v honitbě Mašťov stavy srnčí zvěře mnohonásobně překračující závazný normovaný stav.

V podání ze dne 24. 9. 2015 žalobce navrhl provedení důkazu výsledkem svědků, a to odborníka na migraci a sčítání zvěře z Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti Zbraslav – Jíloviště u Prahy, odborníka na migraci a sčítání zvěře z České zemědělské univerzity Praha – katedry myslivosti, zástupce Státního statistického úřadu v Praze, kompetentní osoby na myslivecké hospodaření z Vojenských lesů a statků, s. p., kompetentního úředníka Ministerstva zemědělství vykonávajícího státní správu myslivosti v honitbách vojenských lesů, úředníků státní správy myslivosti z obcí s rozšířenou působností Ústeckého kraje, úředníků státní správy myslivosti z Krajských úřadů Karlovarského, Libereckého a Středočeského kraje, Bc. J. Š., Ing. J. P. a Mgr. P. D. Podle žalobce by se tyto svědci měli vyjádřit ke způsobu metodického řízení, pokynům a rozhodnutím prezentovaným Ministerstvem zemědělství na úseku myslivosti, zejména k nejednotnosti provádění zákonů, vyhlášek a metodických pokynů, dále ke způsobům sčítání zvěře, k migraci, k normovaným stavům, ke konkrétním postupům správního řízení a k dopadu sankcí na právnickou a fyzickou osobu užívající honitbu na území České republiky.

Na toto podání reagoval žalovaný podáním ze dne 23. 10. 2015, ve kterém uvedl, že pokud žalobce zjistil nové skutečnosti, které mu nebyly známy v době vydání napadeného rozhodnutí, mohou tyto skutečnosti být důvodem pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podle názoru žalovaného obsahem navrženého dokazování nejsou nové a podstatné skutečnosti, ale pouze účelová tvrzení ve snaze pokračovat v letitém nadužívání kapacity honitby Mašťov, zpochybnit platné právní normy, jejich aplikaci a vymáhání orgány státní správy myslivosti. Žalovaný se dále podrobněji vyjádřil k jednotlivým navrženým důkazům.

Při jednání konaném dne 23. 1. 2017 právní zástupce žalobce zdůraznil, že správní orgány sankcionovaly žalobce v rozporu se zákonem o statistické službě a v rozporu se zákonem o myslivosti. Nově namítal, že sankce byla udělena také v rozporu se zákonem o obcích s rozšířenou působností [míněn patrně zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), pozn. soudu]. Podotkl, že sbírání dat má sloužit výlučně a jen ke statistickým účelům, což však v případě žalobce nebylo dodrženo, neboť ten byl na základě statistických dat žalobou napadeným rozhodnutím sankcionován. Vedle toho zdůraznil, že uložená pokuta má pro žalobce jakožto fyzickou osobu zásadní další negativní následky a je nepřiměřeně tvrdým trestem, neboť v důsledku jejího uložení žalobce ztrácí možnost držet lovecký lístek, zbrojní průkaz a možnost účastnit se výběrových řízení na úseku výkonu práva myslivosti. Právní zástupce žalobce dále připomněl, že žalobce již od roku 2009 setrvale, ovšem marně, poukazoval na přemnoženou zvěř v sousední honitbě Hradiště, a proto postup žalovaného vnímá jako nespravedlivý. Na podporu svého přesvědčení o důvodnosti žaloby právní zástupce žalobce zmínil fakt, že v květnu 2015 Ministerstvo zemědělství rozesílalo jednotlivým krajským úřadům sdělení, že

sbíraná statistická data v podobě výkazů podle § 1 odst. 1 zákona o myslivosti budou výlučně a jen sloužit pro statistické účely, a nikoli pro sankcionování uživatelů jednotlivých honiteb. Tato skutečnost, tj. sbírání statistických dat jen pro statistické účely, zřetelně vyplývá i ze samotných formulářů. Právní zástupce žalobce dále namítal, že výkazy o stavu zvěře v rozhodném období, které jsou založeny ve správním spise, neodpovídají faktickým stavům zvěře v dané honitbě, neboť se jedná o prosté součty včetně migrující zvěře. Žalobce pak nemůže nastřílet něco, co se v dané honitbě nevyskytuje. Nově namítal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nesprávně vycházel z formuláře „MYSL-1-07“, a nikoli z formuláře „MYSL-1-01“. Právní zástupce žalobce rovněž konstatoval, že pojmy „jarní stav“, „normovaný stav“ a „nejvýše přípustný normovaný stav“ jsou zcela vágní, nenavazují na sebe, a navíc v praxi se s ohledem na přirozeně migrující zvěř nelze spolehlivě dopočítat faktického stavu domestikované zvěře v té které konkrétní honitbě.

Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání uvedl, že všichni uživatelé honiteb, a to bez rozdílu, zda se jedná o fyzické, či právnické osoby, mají být sankcionováni, pokud se dopustí správního deliktu na úseku mysliveckého práva. To byl i případ žalobce, jemuž bylo vytčeno hned několikanásobné překročení normovaných stavů zvěře. Uloženou pokutu ve výši 5.000 Kč považuje právní zástupce žalovaného za adekvátní a přiměřenou, neboť žalobce byl takto sankcionován prvně, uložená pokuta byla vyměřena při samé dolní hranici zákonného rozpětí, a sankce tak má mít pro žalobce především výchovný charakter. Zdůraznil, že nelze zaměňovat zákonné důsledky uložené sankce s vlastní sankcí, která v daném případě měla podobu pokuty. K tomu doplnil, že žalobce nebyl nikým nucen předmětnou honitbu provozovat jako fyzická osoba, a proto se nemůže legitimně dovolávat odstranění údajně přílišné tvrdosti zákona o myslivosti vůči fyzickým osobám, neboť mu nic nebránilo honitbu provozovat případně jako spolek, popřípadě právnická osoba. Právní zástupce žalovaného dále podotkl, že kategoricky nesouhlasí s tím, že sesbíraná statistická data mají sloužit výlučně a jen ke statistickým účelům a že na základě nich nelze přikročit k případnému sankcionování správního delikventa.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Rozhodnutím ze dne 23. 6. 2003, sp. zn. ŽP-233/03/R-K, městský úřad uznal honitbu Mašťov a stanovil normovaný stav srnčí zvěře na 40 kusů a koeficient přírůstku na 0,6. Podle ročního výkazu o honitbě, stavu a lovu zvěře od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 činil celkový jarní stav srnčí zvěře k poslednímu dni tohoto období 226 kusů (z toho 73 srnčat

a 82 srn), plán lovu srnčí zvěře 127 kusů a skutečný odstřel 39 kusů (z toho 12 srnčat a 11 srn). Tento výkaz je opatřen razítkem žalobce, podpisem a podacím razítkem, které potvrzuje podání tohoto výkazu městskému úřadu dne 23. 4. 2013. Z údajů obsažených v tomto výkazu vychází také ve spisu založený zpětný propočet podle Lochmana pro zjišťování potřebného počtu samic k vyprodukování přírůstku v honitbě Mašťov, který počítá s přírůstkem 85 srnčat (73 sečtených v roce 2013 a 12 odstřelených v roce 2012) a stanovuje potřebný počet samic na 141,67 kusu. Podle výsledků sčítání zvěře (Mysl 7) ze dne 22. 4. 2013 činil stav srnčí zvěře celkem 226 kusů (z toho 82 srn a 73 srnčat). Tento plán je opatřen razítkem a podpisem žalobce a podacím razítkem potvrzujícím podání u městského úřadu dne 24. 4. 2013. Podle plánu mysliveckého hospodaření v honitbě (Mysl 1) na rok 2012, vypracovaného dne 27. 3. 2012 a odsouhlaseného držitelem honitby dne 3. 4. 2012, činil sčítaný stav zvěře k 31. 3. běžného roku (tj. k 31. 3. 2012) 213 kusů, očekávaný přírůstek nebyl vyplněn a plán lovu odsouhlasený držitelem honitby činil 127 kusů. Tento výkaz je opatřen podpisem žalobce a podacím razítkem, které potvrzuje podání tohoto výkazu městskému úřadu dne 4. 4. 2012.

Městský úřad vydal dne 6. 9. 2013 oznámení o zahájení řízení ve věci uložení sankce za porušení povinností uvedených v § 3 odst. 2 zákona o myslivosti spočívající v tom, že žalobce v rámci mysliveckého hospodaření v období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 v honitbě Mašťov nedodržel normované stavy srnčí zvěře a tyto překročil o 186 kusů. Součástí tohoto oznámení bylo usnesení, jímž městský úřad žalobce poučil o jeho právu navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení a stanovil mu lhůtu deset dnů. Městský úřad dále přípisem ze dne 18. 10. 2013 vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Oba zmíněné dokumenty byly doručeny Ing. L. Ř., který je v ročním výkazu o honitbě označen jako myslivecký hospodář.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 5. 11. 2013 proběhlo téhož dne ústní jednání se žalobcem, který upozornil na skutečnost, že mu nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení, neboť Ing. Ř. není jeho zástupcem. Žalobce požádal o vydání předmětného oznámení, což správní orgán nejprve odmítl s tím, že již bylo vydáno rozhodnutí. Později přislíbil vydání tohoto oznámení a umožnění žalobci vyjádřit se, neboť bylo zjištěno, že rozhodnutí dosud nebylo odesláno, ani dáno k podpisu.

Podáním ze dne 8. 11. 2013 se žalobce k věci obsáhle písemně vyjádřil.

Přípisem ze dne 18. 11. 2013 byl žalobce vyrozuměn o tom, že se může seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim do pěti dnů od oznámení tohoto vyrozumění.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 21. 11. 2013 byly žalobci poskytnuty mimo jiné tyto podklady: zahájení správního řízení ze dne 6. 9. 2013, vyrozumění ze dne 18. 10. 2013 a protokol o ústním jednání ze dne 5. 11. 2013, což žalobce potvrdil svým podpisem.

Podáním ze dne 21. 11. 2013 se žalobce obsáhle vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí včetně vlastního zahájení řízení.

Usnesením ze dne 3. 12. 2013, č. j. MUKK/48540/2013, městský úřad opravil usnesení obsažené v oznámení o zahájení řízení tak, že do odůvodnění vložil odstavec, jímž dal žalobci lhůtu deset dnů k tomu, aby se vyjádřil k zahájení řízení. Toto usnesení bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 1. 2014, č. j. 5/ZPZ/2014-3, zrušeno a řízení ve věci opravy usnesení ze dne 6. 9. 2013 bylo zastaveno.

Městský úřad poté usnesením ze dne 29. 1. 2014, č. j. MUKK/3695/2014, poučil žalobce o jeho právech, oznámil mu, že ukončil dokazování, a poskytl mu možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům, přičemž k případnému nahlédnutí do spisu

určil lhůtu deseti dnů od doručení usnesení. Toto usnesení bylo doručeno do datové schránky žalobce dne 3. 2. 2014. Usnesením ze dne 28. 2. 2014, č. j. MUKK/8091/2014, městský úřad opravil část odůvodnění svého usnesení ze dne 29. 1. 2014.

Na základě stížnosti žalobce na podjatost správních orgánů ze dne 18. 1. 2014 městský úřad usnesením ze dne 28. 2. 2014, č. j. MUKK/4594/2014, vyslovil, že Ing. J. F., V. B. a Z. K. nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování v tomto řízení. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014, č. j. 1662/ZPZ/2014-3, zamítl a napadené usnesení potvrdil. Přípisem ze dne 27. 6. 2014, č. j. 44059/2014-MZR-16231, Ministerstvo zemědělství vyrozumělo žalobce o tom, že rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014 bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy, a proto neshledalo důvod k zahájení přezkumného řízení.

Podáním ze dne 4. 2. 2014 uplatnil žalobce stížnost na postup městského úřadu a požádal o přerušení řízení. Této žádosti městský úřad usnesením ze dne 10. 3. 2014, č. j. MUKK/9692/2014, nevyhověl, neboť neshledal důvody pro přerušení řízení. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 5. 5. 2014, č. j. 1927/ZPZ/2014-3, a napadené usnesení potvrdil. Přípisem ze dne 29. 5. 2014, č. j. 47041/2014-MZR-16231, Ministerstvo zemědělství vyrozumělo žalobce o tom, že neshledalo důvody pro zrušení či změnu rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014 v přezkumném řízení, neboť správní orgány dospěly k závěru, že nejsou dány podmínky pro přerušení řízení, v souladu s příslušnými právními předpisy.

Přípisem ze dne 21. 7. 2014 vyrozuměl městský úřad zástupce žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim do pěti dnů od oznámení tohoto vyrozumění. Dne 28. 7. 2014 nahlížel žalobce spolu se svým zástupcem a Ing. L. Ř. do správního spisu. Podáním ze dne 11. 8. 2014 se žalobce prostřednictvím svého zástupce vyjádřil k obsahu správního spisu.

Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2014, č. j. MUKK/31560/2014, městský úřad podle § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti uložil žalobci jako uživateli honitby Mašťov pokutu ve výši 5.000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 3 odst. 2 zákona o myslivosti tím, že nezajistil v období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 v honitbě Mašťov chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem, které jsou určeny v rozhodnutí o uznání honitby ze dne 23. 6. 2003, č. j. ŽP-233/03/R-K, a tyto překročil u srnčí zvěře o 186 kusů. Dále žalobci uložil povinnost nahradit náklady správního řízení 1.000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které doplnil podáním ze dne 1. 10. 2014, ve kterém požádal o přerušení řízení do doby rozhodnutí o stížnosti ze dne 8. 5. 2014 adresované ministru zemědělství. Žalovaný usnesením ze dne 1. 12. 2014, č. j. 4013/ZPZ/2014-3, návrhu na přerušení řízení nevyhověl, neboť neshledal důležité důvody pro přerušení řízení. Následně dne 2. 12. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly

uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 3. 2. 2015, neboť napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 3. 12. 2014. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobce nově vznesl ve svém podání ze dne 23. 2. 2015, jež soudu zasláno po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body.

Ze shora uvedených důvodů se soud nemohl zabývat opožděně uplatněnými námitkami, že jednání městského úřadu, která musela být napravována žalovaným, vytvořila napětí mezi žalobcem a pracovníky městského úřadu vedoucí k nedůvěře v nestrannost jejich dalšího postupu a že každé další jednání u správního orgánu postrádalo atmosféru nestrannosti a erudice v dané problematice. Pouze na okraj k tomu soud poznamenává, že městský úřad usnesením ze dne 28. 2. 2014, č. j. MUKK/4594/2014, vyslovil, že Ing. J. F., V. B. a Z. K. nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí v tomto řízení. Ke stejnému závěru dospěl také žalovaný, který odvolání žalobce proti tomuto usnesení rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014 zamítl, a Ministerstvo zemědělství, jež vyrozumělo žalobce o tom, že zmíněné rozhodnutí bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy, a proto neshledalo důvod k zahájení přezkumného řízení.

Jako opožděně vyhodnotil soud také námitky, že žalobce neměl možnost vyjádřit se k použitým důkazům a že vykazované či tabulkově přepočítané numerické údaje nemají základ ve skutečné situaci v terénu honitby Mašťov a dále že je nepřijatelné, aby správní orgány bez řádného zjištění všech podkladů a ověření v terénu uložily žalobci doslova likvidační pokutu. V této souvislosti soud nad rámec potřebného odůvodnění pouze připomíná, že žalobce byl v řízení před městským úřadem opakovaně poučován o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a k věci se vyjádřit, což také opakovaně činil.

Soud se nemohl zabývat ani námitkami žalobce, že správní orgány nereagovaly na jeho upozornění o přemnožení spárkaté zvěře, tudíž postupovaly v rozporu s § 61 zákona o myslivosti, že žalobce opakovaně žádal o povolení zvýšeného odlovu spárkaté zvěře a o výjimku ze zakázaných způsobů lovu, že v případě zvýšeného odlovu v honitbě Mašťov by uprázdněná teritoria v této honitbě zaplnila přemnožená zvěř ze sousední honitby, že zvěř ze sousední honitby Hradiště způsobuje žalobci obrovské škody na zemědělské produkci, že je nucen ulovit 200 až 300 kusů prasete divokého ročně, přičemž každý uživatel honitby má svou omezenou loveckou kapacitu, že správní orgány naprosto nechraňují zemědělské subjekty Ústeckého kraje a jejich majetek, že si tyto orgány osobní návštěvou honitby Mašťov neověřily svou teorii a žalobci na sklizených, zoraných či zasetých polích a loukách neukázaly oněch teoretickými propočty zjištěných 317 kusů srnčí zvěře, že stát zůstal nečinným v oblasti metodické, neboť nesjednotil postup a harmonogram sčítání zvěře, ani užití statistických údajů, a že příslušné správní orgány měly již v roce 2001 iniciovat změnu myslivecké legislativy a odstranit nepřiměřenou tvrdost zákona, pokud jde o dopad sankcí na fyzické osoby jakožto uživatele honiteb. Všechny tyto námitky byly uplatněny až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, proto k nim soud nemohl přihlížet.

Stejně závěry platí i pro nové námitky uplatněné při jednání soudu, tj. že sankce byla udělena také v rozporu se zákonem o obcích s rozšířenou působností a že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nesprávně vycházel z formuláře „MYSL-1-07“, a nikoli z formuláře „MYSL-1-01“. Tato námitka navíc podle zjištění soudu nemá oporu ve správním spisu a postrádá logiku, neboť formulář „MYSL-1-01“ v případě žalobce obsahuje mimo jiné všechna data, která žalobce vyplnil i do formuláře „MYSL-1-07“.

Z námitek, které žalobce uplatnil včas, se soud nejprve zaměřil na tvrzené porušení procesních pravidel spočívající podle tvrzení žalobce jednak v tom, že byl žalobce zkrácen na svých právech, a jednak v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, nemá oporu v provedených důkazech, jež navíc byly použity protiprávně, aniž byly provedeny důkazy navržené žalobcem.

Zkrácení svých práv spatřoval žalobce v tom, že ve věci bylo vydáno celkem jedenáct rozhodnutí, z nichž nejméně čtyři jsou vadná, a že žalobci nebylo řádně doručeno oznámení o zahájení správního řízení. Soud shledal, že městský úřad skutečně na počátku řízení pochybil, když oznámení o zahájení řízení doručil Ing. L. Ř., mysliveckému hospodáři žalobce, aniž by měl doloženo, že Ing. L. Ř. je oprávněn žalobce zastupovat.

Podle § 46 odst. 1 věty první správního řádu platí, že *„[ř]ízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi.“*

Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že řízení ve věci uložení sankce za porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti, nebylo zahájeno dnem, kdy městský úřad doručil oznámení o zahájení řízení Ing. L. Ř., ale teprve dnem, kdy bylo zahájení řízení oznámeno přímo žalobci. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce byl o zahájení správního řízení zpraven ze strany městského úřadu ústní formou při jednání konaném dne 5. 11. 2013 a vlastní písemné oznámení o zahájení řízení mu bylo předáno proti podpisu dne 21. 11. 2013. Podle názoru soudu tak nejpozději dne 21. 11. 2013 bylo předmětné řízení řádně zahájeno. Téhož dne obdržel žalobce také poučení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce byl následně usnesením městského úřadu ze dne 3. 12. 2013 poučen o možnosti vyjádřit se k zahájení řízení. Toto usnesení sice bylo později zrušeno, nicméně i tak lze konstatovat, že žalobce příslušné poučení obdržel. Žalobce byl dále usnesením městského úřadu ze dne 29. 1. 2014 poučen o svých procesních právech, a to včetně práva nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Další poučení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim bylo obsaženo v přípisu městského úřadu ze dne 21. 7. 2014, který současně k tomu stanovil pětidenní lhůtu. Lze tedy konstatovat, že žalobce byl opakovaně poučen o svých procesních právech. Všechna svá práva také žalobce náležitě využil, neboť dne 21. 11. 2013 a dne 28. 7. 2014 dokonce v přítomnosti svého právního zástupce nahlížel do správního spisu, podáním ze dne 21. 11. 2013 se obsáhle vyjádřil k podkladům rozhodnutí včetně vlastního zahájení řízení a podáním ze dne 11. 8. 2014 se vyjádřil k obsahu správního spisu. Správní orgány se jednotlivými podáními žalobce řádně zabývaly. Podle názoru soudu tedy samotná skutečnost, že žalobci bylo zahájení řízení oznámeno nikoli v září 2013, kdy bylo oznámení o zahájení řízení doručeno Ing. L. Ř., ale až v listopadu 2013, neměla za následek žádné

zkrácení práv žalobce, jemuž se dostalo veškerých potřebných poučení a který svá práva v průběhu správního řízení řádně uplatňoval.

Na okraj soud poznamenává, že podle § 64 odst. 7 zákona o myslivosti platí, že „[ř]ízení o uložení pokuty lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy se orgán státní správy myslivosti dověděl o nesplnění nebo porušení povinnosti, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy k němu došlo.“ Vzhledem k tomu, že se městský úřad o překročení normovaného stavu srnčí zvěře v honitbě Maš'ov v období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 dozvěděl z ročního výkazu o honitbě, stavu a lovu zvěře, který mu byl předložen dne 23. 4. 2013, bylo správní řízení ve věci uložení pokuty řádně zahájeno v roční subjektivní lhůtě stanovené citovaným ustanovením.

Poukazoval-li žalobce na množství rozhodnutí vydaných ve správním řízení a na skutečnost, že nejméně čtyři z nich byla vadná, soud konstatuje, že veškerá pochybení městského úřadu, jakožto správního orgánu prvního stupně, byla v průběhu správního řízení napravena, aniž to jakkoli zasáhlo do práv žalobce. Množství vydaných rozhodnutí bylo zčásti vyvoláno procesní aktivitou žalobce, který požádal o přerušení řízení a proti rozhodnutí, jímž mu nebylo vyhověno, se odvolal, který dále uplatnil námitku podjatosti a odvolal se také proti usnesení, jímž nebyli dotčení pracovníci městského úřadu vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, a který rovněž navrhl přerušení odvolacího řízení. Pět procesních rozhodnutí tedy bylo vyvoláno nutností reagovat na podání žalobce, jejich vydání proto bylo zcela nezbytné a nelze je správním orgánům nijak vytýkat. Dalšími procesními usneseními byl žalobce poučován o svých procesních právech (usnesení ze dne 6. 9. 2013 obsažené v oznámení o zahájení řízení, usnesení ze dne 29. 1. 2014), což je plně v souladu s požadavky správního řádu. Další dvě procesní usnesení sloužila k opravě chyb v již zmíněných usneseních, jimiž byl žalobce poučován o svých procesních právech. Existenci chyb a jejich následné opravování již lze přičíst k tíži správního orgánu, nicméně ani v souvislosti s těmito dvěma opravnými usneseními nelze hovořit o tom, že by došlo k nějakému zkrácení práv žalobce. Posledním procesním rozhodnutím souvisejícím s těmito opravami je potom rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2014, jímž bylo jedno opravné usnesení zrušeno a řízení ve věci opravy bylo zastaveno. Ani tato skutečnost však nemohla žalobce nijak poškodit. Podle názoru soudu vyšší počet vydaných procesních rozhodnutí nezpůsobil nepřehlednost řízení a nezkrátil žalobce na jeho právech.

Dále se soud zaměřil na zjištěný skutkový stav a namítané vady dokazování. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že povinností správních orgánů bylo zjistit a prokázat, zda došlo k porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti, podle kterého „[d]ržitel honitby a v případě jejího pronájmu nájemce honitby (dále jen "uživatel honitby") je povinen zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře, které jsou určeny v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti o uznání honitby. Minimálním stavem zvěře je stav, při kterém není druh ohrožen na existenci a jeho populační hustota zabezpečuje biologickou reprodukci druhu. Normovaným stavem je nejvýše přípustný jarní stav, který odpovídá kvalitě životního prostředí zvěře a úživnosti honitby; uvádí v rámci jakostní třídy honitby i požadovaný poměr pohlaví a věkovou skladbu zvěře a koeficient očekávané produkce.“

Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce je uživatelem honitby Maš'ov, což současně znamená, že je nositelem právě citované zákonné povinnosti zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem. K prokázání

skutečnosti, že žalobce tuto povinnost porušil tím, že překročil normovaný stav, musely správní orgány zjistit, jaký byl normovaný a skutečný stav srnčí zvěře v předmětné honitbě. Normovaný stav byl určen pravomocným rozhodnutím městského úřadu ze dne 23. 6. 2003, sp. zn. ŽP-233/03/R-K, počtem 40 kusů. Skutečný stav srnčí zvěře k 31. 3. 2013 zjistily správní orgány z ročního výkazu o honitbě, stavu a lovu zvěře od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 (za rok 2012), který předložil městskému úřadu sám žalobce a v němž uvedl celkový jarní stav srnčí zvěře 226 kusů a vykázal také 39 odstřelených kusů. Vzhledem k tomu, že normovaný stav je podle citovaného ustanovení nejvýše přípustný jarní stav, postačilo ke zjištění, zda žalobce dodržel svou zákonnou povinnost, porovnat normovaný (nejvyšší přípustný jarní) stav se skutečným (celkovým jarním) stavem uvedeným v předmětném výkazu. Žádné další dokazování včetně ohledání honitby nebo stanovisek znalců ohledně sčítání či samotného překročení stavů zvěře proto podle názoru soudu nebylo nezbytné a naopak by vedlo k bezdůvodnému prodlužování správního řízení a zvyšování jeho nákladů.

Soud dodává, že provedení místního šetření či ohledání honitby, jak požadoval žalobce, rovněž postrádalo smysl, neboť nemohlo vést ke zjištění stavu srnčí zvěře k datu 31. 3. 2013, což je koncové datum období, které bylo předmětem řízení o uložení sankce za porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti, a současně datum, ke kterému se provádí jarní sčítání stavů zvěře. Správní řízení o uložení sankce bylo zahájeno až oznámením ze dne 6. 9. 2013, kdy již bylo zcela vyloučeno, že by při místním šetření mohl být zjištěn stav srnčí zvěře v honitbě ke dni 31. 3. 2013.

Pokud žalobce zpochybňuje metodiku provedeného sčítání zvěře, soud připomíná, že žalobce nebyl ze strany správních orgánů nijak omezen ve výběru metody zjištění stavu srnčí zvěře v jeho honitbě ke dni 31. 3. 2013. Bylo tedy pouze na žalobci, jakou metodu sčítání zvolí a zda se s výsledným stavem ztotožní, vyplní jej do příslušného formuláře a potvrdí svým podpisem. To žalobce učinil, proto zpětné zpochybňování způsobu sčítání zvěře považuje soud za zcela účelové a zjišťování, zda existuje nějaká jednotná metodika, pokládá soud za nerozhodné. Správní orgány vycházely z vlastních tvrzení žalobce obsažených v příslušných výkazech, tudíž jim v tomto ohledu nelze nic vytýkat.

Podle názoru soudu tedy správní orgány zjistily všechny rozhodné skutečnosti, jak jim ukládá § 50 odst. 3 správního řádu, a zjistily rovněž stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány také zcela spolehlivě prokázaly, že skutečný stav srnčí zvěře v honitbě Mašťov činil ke dni 31. 3. 2013 celkem 226 kusů (z toho 73 srnčat) a v období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 bylo odstřeleno jen 39 kusů srnčí zvěře (z toho 12 srnčat). S ohledem na tato čísla není podle názoru soudu pochyb o tom, že jarní počet kusů srnčí zvěře v honitbě žalobce překračoval normovaný stav 40 kusů o celých 186 kusů, a z počtu odstřelených kusů vyplývá, že výrazně zvýšený stav trval po celé uvedené období. Zda tím žalobce porušil povinnost zajišťovat chov srnčí zvěře v předepsaném rozmezí, již není otázkou skutkovou či předmětem dokazování, nýbrž otázkou právní. Soud proto shledal, že námitky zpochybňující zjištění skutkového stavu, nejsou důvodné.

Žalobce dále namítal, že správní orgány nesprávně použily jako jeden z důkazů statistické výkazy, ačkoli tomu brání některá ustanovení zákona o statistické službě a nařízení o evropské statistice. Žalobce v té souvislosti poukázal na § 2 písm. h), i), j) a q) a § 16 zákona o statistické službě.

Podle § 2 písm. q) zákona o statistické službě „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí ochranou důvěrných statistických údajů souhrn opatření a nástrojů, které zajišťují takové nakládání s důvěrnými údaji ze statistických zjišťování, prováděných státní statistickou službou, a s údaji získanými z administrativních zdrojů, aby nemohly být neoprávněně změněny, zničeny, ztraceny, přeneseny či jinak zneužity a sloužily jen pro statistické účely; této ochraně podléhají též sdružené údaje za více právnických nebo fyzických osob, z nichž lze bez vynaložení nepřiměřeného času a úsilí určit nebo zjistit, které osoby se tento údaj týká.“

Citované ustanovení upravuje ochranu důvěrných statistických údajů, jimiž jsou podle § 2 písm. b) zákona o statistické službě takové údaje, které umožňují přímou nebo nepřímou identifikaci jednotlivé právnické osoby nebo které jsou osobními údaji fyzické osoby podle zvláštního zákona. Podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.“

Soud zdůrazňuje, že pouze ve vztahu k důvěrným statistickým údajům pak platí, že mohou sloužit jen pro statistické účely. Soud přitom nemá pochybnosti o tom, že údaje o množství zvěře nasčítané nebo odlovené v honitbě Mašťov rozhodně nejsou osobními údaji žalobce, neboť na základě těchto údajů nelze žalobce přímo či nepřímo identifikovat. Vlastní obsah jednotlivých statistických výkazů, ze kterých vycházely správní orgány při rozhodování o uložení sankce žalobci (počty nasčítaných a odlovených kusů srnčí zvěře), tak nelze považovat za důvěrné statistické údaje, a proto na ně nedopadá § 2 písm. q) zákona o statistické službě a jejich možné užití se neomezuje jen na statistické účely. Ze stejného důvodu není namístě ani aplikace § 16 zákona o statistické službě, upravujícího mlčenlivost a ochranu důvěrných statistických údajů.

Další žalobcem zmiňovaná ustanovení zákona o statistických službách, tj. § 2 písm. h), i) a j), sice hovoří o získávání individuálních údajů pro statistické účely podle tohoto zákona, nicméně již nijak neomezuje následné využití získaných údajů. Podle názoru soudu proto žádné ustanovení předmětného zákona nebrání tomu, aby byly údaje obsažené ve výkazech, které žalobce předložil městskému úřadu, využity jako podklad pro rozhodnutí o uložení sankce podle § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti.

Podle čl. 2 odst. 1 písm. e) nařízení o evropské statistice se vývoj, vypracovávání a šíření evropské statistiky se řídí "statistickou důvěrností", kterou se rozumí ochrana důvěrných údajů o jednotlivých statistických jednotkách, získaných přímo pro statistické účely nebo nepřímo z administrativních nebo jiných zdrojů, a to za předpokladu, že je zakázáno používat získané údaje pro jiné než statistické účely a jejich nedovolené zpřístupňování. Podle čl. 3 bodů 7 až 10 téhož nařízení „[p]ro účely tohoto nařízení se rozumí "důvěrnými údaji" údaje, které umožňují přímou či nepřímou identifikaci statistických jednotek, čímž se zpřístupní individuální informace. Při rozhodování o tom, zda lze statistickou jednotku považovat za identifikovatelnou, se berou v úvahu všechny přiměřené prostředky, jejichž použití k identifikaci dané statistické jednotky třetí osobou lze rozumně

předpokládat; "použitím pro statistické účely" výhradní použití pro vývoj a vypracovávání statistických výsledků a analýz; "přímou identifikací" identifikace statistické jednotky z jejího jména nebo adresy nebo z veřejně dostupného identifikačního čísla; "nepřímou identifikací" identifikace statistické jednotky jakýmkoliv jinými prostředky než přímou identifikací. "

Jak již bylo uvedeno výše, údaje o množství zvěře nasčítané nebo odlovené v honitbě Mašťov rozhodně neumožňují přímou ani nepřímou identifikaci žalobce jakožto statistické jednotky, tudíž nejsou ani důvěrnými údaji ve smyslu nařízení o evropské statistice. Na tyto údaje se proto nevztahuje úprava statistické důvěrnosti obsažená v čl. 2 odst. 1 písm. e) a v kapitole V. předmětného nařízení.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu „[k] provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.“ Z výkazů předložených žalobcem (roční výkaz o honitbě, stavu a lovu zvěře, výsledky sčítání zvěře a plán mysliveckého hospodaření) lze nepochybně zjistit stav věci, tedy jsou k tomuto účelu vhodné. Vzhledem k tomu, že tyto dokumenty žalobce předal městskému úřadu dobrovolně, přičemž svým podpisem potvrdil jejich správnost, a žalobcem zmiňovaná ustanovení zákona o statistické službě a nařízení o evropské statistice nebrání využití těchto údajů v daném řízení, nebyly předmětné důkazní prostředky získány v rozporu s právními předpisy. Žalobce byl o obsahu těchto listin informován, věděl rovněž, že budou použity k důkazu v daném řízení, a měl možnost se k nim vyjádřit poté, co se s nimi při nahlížení do spisu seznámil, a proto podle názoru soudu nelze konstatovat, že by tyto důkazní prostředky byly provedeny v rozporu s právními předpisy. Podmínky citovaného § 51 odst. 1 správního řádu tudíž byly splněny. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcem při jednání zmíněné sdělení Ministerstva zemědělství, které údajně bylo v květnu 2015 rozesláno jednotlivým krajským úřadům a v němž byly upozorněny, že sbíraná statistická data budou výlučně a jen sloužit pro statistické účely, a nikoli pro sankcionování uživatelů jednotlivých honiteb.

Soud se poté zaměřil na námitky žalobce týkající se výkladu § 3 odst. 2 zákona o myslivosti. Podle názoru soudu smyslem tohoto ustanovení je, aby uživatel honitby svým mysliveckým hospodařením trvale směřoval k dosahování určitých ze zákona přípustných početních stavů zvěře, a to především potřebnou výši a skladbou lovu zvěře. Užití slovesa „zajišťovat“ ukazuje, že se má jednat o trvalou, nikoli jednorázovou, aktivitu uživatele honitby směřující k dosažení stavů zvěře v předepsaném rozmezí. Vzhledem k tomu, že podle předmětného ustanovení jsou normované stavy nejvýše přípustnými jarními stavy, je třeba je každoročně porovnávat se zjištěným jarním stavem (podle prováděného sčítání). Ustanovení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti tedy ukládá celoročně řádným plánováním lovu a jeho realizací cílit k tomu, aby statisticky vykazovaný jarní stav vyhovoval zákonnému požadavku udržovat počet jedinců srnčí zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem. Tuto povinnost žalobce nesplnil, neboť jarní stav srnčí zvěře v jeho honitbě překročil normovaný stav, který činil 40 kusů, o celých 186 kusů.

Žalobci lze přisvědčit, že uživatel honitby nemůže spolehlivě předvídat migraci zvěře a nemůže jí zabránit, nicméně by měl činit taková opatření, aby se migrace výrazněji neprojevila. Taková opatření ovšem žalobce nečinil, neboť významně nesplnil svůj plán lovu odsouhlasený držitelem honitby ve výši 127 kusů, když v rozhodném období odstřelil

pouhých 39 kusů. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce špatným mysliveckým plánováním a hospodařením zavinil překročení normovaných stavů srnčí zvěře, čímž porušil § 3 odst. 2 zákona o myslivosti. Úvahy žalobce o tom, že i kdyby zvýšil odlov, nedošlo by v důsledku migrace zvěře k poklesu stavů na úroveň stanovenou rozhodnutím městského úřadu ze dne 23. 6. 2003, považuje soud za spekulativní a zdůrazňuje, že žalobce se o snížení stavu srnčí zvěře ve své honitbě ani nepokusil, když nerealizoval svůj plán lovu, který byl navíc s ohledem na množství srnčí zvěře v honitbě k poslednímu dni předchozího období nedostatečný. Žalobce vykázal v honitbě ke dni 31. 3. 2012 celkem 213 kusů srnčí zvěře, proto i kdyby naplánoval lov nejméně 173 kusů, stále by na konci období nedosáhl normovaného stavu 40 kusů, neboť při plánování je třeba zohlednit také plánované přírůstky, které ovšem žalobce do svých statistických výkazů vůbec nevyplnil.

Pokud žalobce poukazuje na to, že vyhláška č. 491/2012 Sb. obsahuje výklad nejvýše přípustného jarního stavu, soud konstatuje, že význam tohoto pojmu, který je užit v § 3 odst. 2 zákona o myslivosti, nevzbuzuje pochybnosti. Z kontextu užití předmětného pojmu je zřejmé, že se jedná o stav početní, nikoli stav zdravotní, jak namítá žalobce. Slovní spojení nejvýše přípustný pak jednoznačně znamená, že jde o povolené maximum, jehož překročení již dovoleno není. Tvrdí-li žalobce, že není zřejmé, zda slovo jarní znamená kalendářní, či astronomické jaro, soud připomíná, že zavedená praxe zcela logicky vychází z toho, že jarním stavem je počet kusů zvěře zjištěný při jarním sčítání, které se znamená k datu 31. 3. a probíhá v termínech stanovených příslušným orgánem státní správy myslivosti. Podle názoru soudu není z hlediska projednávané věci podstatné, že přesně dne 31. 3. každého roku žádné sčítání neprobíhá, neboť nejde o sčítání prováděné uvedeného dne, ale o vyčíslení stavů k tomuto datu. Proto platí, jak již bylo uvedeno výše, že porovnáním zjištěných jarních stavů (podle provedeného sčítání ke dni 31. 3.) se stavy normovanými lze dospět k závěru, zda v daném období ukončeném dnem 31. 3. konkrétního roku došlo k porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti.

Výkladem zmíněného ustanovení se zabýval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 10. 4. 2009, č. j. 2 As 95/2008 - 51, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „[p]ovinnost uživatele honitby zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře podle § 3 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, není v rozporu s ústavním pořádkem.“ Poukázal přitom na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, publ. pod č. 49/2007 Sb., jímž byl zamítnut návrh na zrušení některých ustanovení zákona o myslivosti. V tomto nálezu Ústavní soud konstatoval (zvýraznění doplněno zdejší soudem), že „[s]tát stanovuje celou řadu podmínek, resp. omezení, za kterých lze právo myslivosti vykonávat. Prvním, nejobecnějším omezením je, že právo myslivosti lze vykonávat jen v honitbě a mohou je vykonávat pouze subjekty, které splňují zákonem stanovené podmínky – nemůže je tedy vykonávat kdokoliv a kdekoliv. Podstatnější pro posouzení povahy práva myslivosti z hlediska souladu s ústavními garancemi jsou však jiné atributy, jež byly právu myslivosti zákonem propůjčeny. Myslivost není definována jako výrobní činnost či podnikání, ale jako vztah k volně žijící zvěři, jež tvoří součást ekosystému. Právo myslivosti tak nelze rozdělovat na 'komerční' a 'nekomerční' část, jednak proto, že zákon stanoví všechny složky jako integrální součást myslivosti, ale zejména proto, že jde o dvě strany téže mince; jednou je ochrana zvěře a péče o ni a druhou významně omezované právo lovu, jehož prvotním cílem je především regulace stavu zvěře. Zákon o myslivosti implikuje mechanismus, podle něž by výnosy z myslivosti měly přibližně pokrýt

náklady, jež vznikají v souvislosti s realizací povinností uložených zákonem. Rovněž pro tento důvod nelze rozdělovat skupiny činností realizovaných v rámci práva myslivosti na ty, jež slouží veřejnému zájmu, a jež mu neslouží. K dosažení svého účelu zákon o myslivosti stanoví celou řadu povinností, v první řadě ty, jež se týkají mysliveckého plánování. Základní zásadou chovu lovné zvěře je zachování rovnováhy výskytu všech druhů zvěře v mezích mezi tzv. stavem minimálním a stavem normovaným (tedy stavem, který odpovídá kvalitě životního prostředí a úživnosti honitby). Ne nepodstatnou okolností je rovněž nově zakotvená odpovědnost za jiný správní delikt, v jejímž rámci lze postihovat uložením pokuty nesplnění či překročení plánu. Realizace myslivecké činnosti podléhá rovněž dozoru na úseku státní správy myslivosti, v rámci jehož výkonu může být uloženo opatření k nápravě zjištěných nedostatků. ... Z uvedených premis dle názoru Ústavního soudu plyne, že v podmínkách České republiky jsou myslivost a právo myslivosti společenskými aktivitami aprobovanými státem k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí – zvěře. Zákon o myslivosti nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, ale ve svém základu jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody.“ S ohledem na výše uvedené závěry Ústavní soud dovodil, že ochrana zvěře je legitimním omezením vlastnického práva.

Z citovaného nálezu Ústavního soudu nelze dovodit, že žalobce nemůže nést odpovědnost za volný pohyb (migraci) zvěře. Ústavní soud totiž svou úvahu o volném pohybu zvěře vyslovil v souvislosti s tím, že v důsledku volného pohybu zvěře nelze ztotožnit vlastnické právo k pozemku, na němž se zvěř pohybuje, s vlastnickým právem ke zvěři. Tím však Ústavní soud nikterak nezpochybil v citovaném nálezu rovněž zmiňovanou povinnost zachovávat rovnováhu výskytu všech druhů zvěře v mezích mezi tzv. stavem minimálním a stavem normovaným, kterou současně označil za základní zásadu chovu lovné zvěře a zařadil mezi zákonné povinnosti týkající se mysliveckého plánování.

Soud připomíná, že podle názoru Ústavního soudu má myslivost a právo myslivosti sloužit k ochraně a rozvoji zvěře jako jedné ze složek životního prostředí. V tomto kontextu je pak třeba chápat i povinnost stanovenou v § 3 odst. 2 zákona o myslivosti. Důvodem, proč musí uživatel honitby zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem, je na jedné straně požadavek, aby nebyl daný druh zvěře ohrožen na existenci a byla zabezpečena jeho biologická reprodukce (minimální stav), a na druhé straně požadavek, aby nebyl překročen stav, který odpovídá kvalitě životního prostředí zvěře a úživnosti honitby (normovaný stav). Uvedené limity byly tedy do zákona o myslivosti vtěleny za účelem ochrany zvěře a je třeba je dodržovat. Proto také podle názoru Ústavního soudu, s nímž se zdejší soud plně ztotožňuje, lze uložením pokuty postihovat nesplnění či překročení plánu, přičemž v projednávané věci žalobce významně nesplnil svůj i tak nedostatečný plán lovu, čímž zavinil porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti.

Tvrdí-li žalobce, že příčinou vyšších stavů srnčí zvěře v honitbě Mašťov je přemnožení této zvěře v sousední honitbě Hradiště, soud opět zdůrazňuje, že žalobce již k 31. 3. 2012 vykázal ve své honitbě 213 kusů srnčí zvěře, tento stav nepromítl do svého mysliveckého plánování na období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013, nestanovil plánovaný přírůstek, naplánoval zcela nedostatečný odstřel 127 kusů a tento navíc nesplnil. Žalobce se tudíž podle názoru soudu nemůže vyvinut z odpovědnosti za porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti poukazem na přemnožení zvěře v sousedních honitbách, když sám zcela

evidentně pochybil jak při plánování, tak při realizaci plánu, tudíž nepochybně má vinu na tom, že srnčí zvěř v jeho honitbě výrazně překročila normovaný stav.

Podle názoru soudu je výklad předmětného § 3 odst. 2 zákona o myslivosti zcela jednoznačný a žalobce se nemůže zbavit odpovědnosti za porušení tohoto ustanovení ani svou argumentací o domnělé nedokonalosti této úpravy, natožpak svými úvahami o možných změnách právní úpravy, které jsou z hlediska daného řízení zcela irelevantní. Soud zdůrazňuje, že žalobce je povinen se řídit platnou právní úpravou a dodržovat zákonem stanovené povinnosti, ať už je subjektivně vnímá jako správné, či nikoli. Na tom nic nemění ani skutečnost, že Ministerstvo zemědělství bylo opakovaně upozorňováno na žalobcem zmiňované nedostatky a rozpory v právní úpravě a dosud nevytvořilo návrh změn zákona tak, aby odpovídal žalobcově představě o veřejném zájmu. Rozhodující je totiž platná a účinná právní úprava, která jasně definuje povinnost zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem, což žalobce zcela evidentně nesplnil, tudíž byl naprosto oprávněně potrestán. Žalobci pochopitelně nic nebránilo v tom, aby si požádal o zvýšení normovaného stavu, nicméně dokud nebylo pravomocné rozhodnutí městského úřadu ze dne 23. 6. 2003 změněno či nahrazeno novým rozhodnutím určujícím vyšší normované stavy, byl žalobce povinen původní rozhodnutí respektovat a v souladu s § 3 odst. 2 zákona o myslivosti zajišťovat, aby jarní stav srnčí zvěře v honitbě Mašťov nepřekračoval 40 kusů.

Soud považuje za irelevantní také tvrzení žalobce, že § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti neumožňuje beztretně docílit nápravy. Soud připomíná, že se jedná o ustanovení upravující sankci za porušení povinnosti a není žádný důvod, proč by sankční ustanovení mělo obsahovat možnost beztretného docílení nápravy. Zcela bez významu z hlediska uložené sankce je i žalobcem zmiňovaná skutečnost, že orgány státní správy myslivosti, které mají povinnost dozírat na myslivecké hospodaření (§ 61 odst. 2 zákona o myslivosti), nemají oprávnění uložit opatření k odstranění nedostatků. Pro projednávanou věc je naopak klíčové, že v případě zjištění porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti mají orgány státní správy myslivosti kompetenci podle § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti uložit za toto porušení sankci, čímž současně nutí uživatele honitby k nápravě.

Poslední okruh žalobních námitek se týkal tvrzeného neadekvátního dopadu správního trestání na fyzické osoby jakožto uživatele honiteb, ve kterém žalobce spatřoval nepřiměřenou tvrdost zákona o myslivosti. Soud k tomu především uvádí, že tyto námitky nemají žádný vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud dále zdůrazňuje, že veškerých dopadů možného uložení sankce si žalobce musel být vědom již v době, kdy se rozhodl, že si pronajme honitbu jako fyzická osoba, a rovněž i v době, kdy špatným mysliveckým plánováním a hospodařením porušil § 3 odst. 2 zákona o myslivosti. Rozhodnutí, zda si honitbu pronajme jako fyzická osoba nebo zda si za tím účelem zřídí právnickou osobu nebo společně s dalšími založí myslivecké sdružení (srov. § 32 odst. 3 zákona o myslivosti), záviselo výlučně na žalobci, který volbou pronájmu honitby jakožto fyzická osoba na sebe současně vzal riziko, že v případě odebrání loveckého lístku o tuto honitbu přijde.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že pravomocným uložením sankce podle § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti přestává být bezúhonným ve smyslu § 12 odst. 4 téhož zákona, což znamená, že přestává splňovat jednu z podmínek pro získání loveckého lístku [§ 47 odst. 3 písm. d) zákona o myslivosti], ztrácí možnost být ustanoven mysliveckou stráží [§ 12

odst. 3 písm. c) a h) zákona o myslivosti] a mysliveckým hospodářem [§ 35 odst. 1 písm. c) a e) zákona o myslivosti]. Jakkoli může žalobce tyto dopady rozhodnutí o uložení sankce za porušení zákona o myslivosti subjektivně vnímat jako tvrdé, jedná se o zákonem jednoznačně stanovená pravidla dopadající bez rozdílu na všechny fyzické osoby a mající za cíl zabránit tomu, aby osoba, která porušila své povinnosti vyplývající ze zákona o myslivosti, mohla své škodlivé jednání opakovat. Vzhledem k významu zájmů, které zákon o myslivosti chrání (viz výše citovaný nálezn Ústavního soudu), a vzhledem k možnosti volby, zda si žalobce pronajme honitbu jako fyzická osoba, zřídí si za tím účelem právnickou osobu nebo spolu s dalšími založí myslivecké sdružení, nepovažuje soud tato pravidla za nepřiměřeně tvrdá.

Soud dodává, že žalobce se mylí, pokud se domnívá, že v důsledku uložení sankce za porušení zákona o myslivosti současně přijde o zbrojní průkaz. Podle § 22 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), nemá uložení pokuty za správní delikt podle zákona o myslivosti za následek ztrátu bezúhonnosti ve smyslu zákona o zbraních a pouhé jedno deliktní jednání nezpůsobuje ani ztrátu spolehlivosti ve smyslu § 23 téhož zákona. Žalobce tudíž pouze v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí, aniž by se dopustil jiného protiprávního jednání, nemůže o zbrojní průkaz přijít.

V situaci, kdy bylo prokázáno, že žalobce skutečně porušil § 3 odst. 2 zákona o myslivosti a pokuta mu byla uložena plně v souladu se zákonem, nepovažuje soud další dopady rozhodnutí o uložení pokuty, kterých si žalobce měl být vědom již v okamžiku, kdy se rozhodl pronajmout si honitbu, za nepřiměřeně tvrdé.

Žalobce navrhl dokazování přehledem metod sčítání s komentářem Ing. Z. V., Ph.D., otevřeným dopisem ze dne 18. 2. 2014 adresovaným ministru zemědělství a myslivecké radě, dokumenty o sčítáních zvěře za roky 2010 až 2012 provedených žalobcem, komplexní analýzou zákonného pojmu normovaný stav, vypracovanou Ing. L. Ř. dne 23. 11. 2016, odbornou analýzou – Odborná úroveň procesu sčítání zvěře v České republice a jeho postavení v odvětví myslivosti, vypracovanou Ing. L. Ř. dne 15. 11. 2016 a Komplexní analýzou státních statistických zjišťování v odvětví myslivosti v České republice (za období 1966 – 2016), vypracovanou Ing. L. Ř., Ph.D. dne 23. 11. 2016. Žalobce dále navrhl dokazování výsledkem žalobce a výsledkem svědků Ing. L. Ř., Bc. V. B., Bc. Z. K., odborníka na migraci a sčítání zvěře z Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti Zbraslav – Jíloviště u Prahy, odborníka na migraci a sčítání zvěře z České zemědělské univerzity Praha – katedry myslivosti, zástupce Státního statistického úřadu v Praze, kompetentní osoby na myslivecké hospodaření z Vojenských lesů a statků, s. p., kompetentního úředníka Ministerstva zemědělství vykonávajícího státní správu myslivosti v honitbách vojenských lesů, úředníků státní správy myslivosti z obcí s rozšířenou působností Ústeckého kraje, úředníků státní správy myslivosti z Krajských úřadů Karlovarského, Libereckého a Středočeského kraje, Bc. J. Š., Ing. J. P. a Mgr. P. D. Všechny tyto důkazy soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť je považoval za nadbytečné. Jejich případné provedení totiž nemůže nic změnit na závěru, že žalobce nesprávným mysliveckým plánováním a hospodařením způsobil, že se v jeho honitbě v období od 1. 4. 2012 do 31. 3. 2013 vyskytovalo podstatně vyšší množství srnčí zvěře, než mu ukládalo pravomocné rozhodnutí městského úřadu ze dne 23. 6. 2003 stanovující normované stavy zvěře pro honitbu Mašťov, čímž porušil svou povinnost podle § 3 odst. 2 zákona o myslivosti.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobcem tvrzené nedostatky a naopak zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalobu vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. ledna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová